

IRINA BINDER

*Străinul
de lângă mine*

Editura For You
București

„ e-aș fi iubit oricum, dar ai făcut totul ca să te urăsc. Nu te voi ierta niciodată“, a scris Alessia în încheierea mesajului pe care i l-a trimis lui Andrei. A dat *Send* cuvintelor care-i sfâșiau inima, apoi și-a șters profilul de pe contul de socializare unde se cunoscuseră. Nu o mai interesa un răspuns din partea lui. Era hotărâtă să-l uite definitiv și cu adevărat pe cel care o amăgea de doi ani și care o ținuse prizonieră – cu voia ei, ce-i drept – într-o poveste de dragoste imposibilă și fantomatică. Acum regreta că a așteptat atât de mult după un om indecis și că nu a avut tăria să renunțe la el atunci când era deja evident că el probabil doar își alina singurătatea cu ea și că de fapt nu avea de gând să-i ofere nimic mai mult în afara unor promisiuni deșarte, întâmplare sub forma unor visuri frumoase trimise de el în eter din fața unui monitor și destinate a pieri odată cu ivirea zorilor.

Fata s-a cuibărit în fotoliu, și-a adunat toată durerea la un loc și a plâns minute în șir, încercând să și-l scoată din suflet, chinuită de întrebări fără răspuns. Nu găsea niciun motiv normal pentru care el n-a vrut nici măcar să o întâlnească și pentru care s-a jucat atât de mult cu ea și mai ales cu sentimentele ei. Prin purtarea lui, Andrei a făcut-o să se simtă din nou nedorită, sentiment trist, oribil, cu care Alessia trăise toată viața. Exact același sentiment care a chinuit-o încă din copilărie, când nu înțelegea de ce tatăl ei o vizita atât de rar. După moartea prematură a mamei ei, care o părăsise pentru a urca la Cer

când ea avea doar nouă ani, Alessia a fost crescută de bunica ei maternă. Tatăl își scuza mereu absența de lângă ea dând vina pe viața lui stresantă, agitată – pentru că era un om de afaceri important, călătorea mult. Așa că fiica lui îl vedea doar de câteva ori pe an, când bărbatul găsea câteva ore și se îndura să apară acasă la bunica, mereu pe fugă, mereu cu telefonul la ureche, mereu cu bagaje și bilete de avion care-l purtau departe de țară. Și, nu, nici măcar de Sărbători nu se obosea să vină să o vadă. Nu avea timp. Se mulțumea să-i trimită în schimb multe daruri și să se asigure că nu îi lipsește nimic. Însă Alessiei îi lipsea căldura părintească, îi lipseau sfaturile unui tată, timpul petrecut împreună cu el, mândria de a ieși undeva de mână cu el. Bunica ei a îngrijit-o bine și, în felul ei, probabil că o și iubea, însă era o persoană rece și severă, dură și neînduplecată, rigidă și care nu știa să își arate afecțiunea, cu toate că fetița era un copil foarte iubitor și drăgălaș, toată o bucurie și un zâmbet, numai veselie. Și mai ales era foarte frumoasă, o copilă care impresiona prin chipul ei special, lucru care cucerea pe oricine, dar... nu suficient încât să mai aibă timp și să privească în sufletele ei.

Anii au trecut și Alessia s-a închis în ea însăși, devenind o adolescentă prea serioasă și însingurată, reprimându-și sentimentele și bucuria de a trăi, petrecându-și timpul ori lângă persoane în vârstă – cunoștințele și prietenii bunicii –, ori în camera ei, unde-și construisese propriul univers din cărți, desene, muzică și amintiri. Asta până când, pe la șaptesprezece ani, fata și-a pierdut și bunica. S-a întors într-o zi de la școală și a găsit multă lume în curte. I-au spus că bunica ei a suferit un infarct și că a murit, iar din ziua aceea a știut că va rămâne singură pe lume, mai ales că tatăl ei își refăcuse viața lângă o femeie tânără și cu care avea deja un copil mic.

A mai rămas în casa bunicii până când a intrat la facultate, în grija sporadică a unei menajere, dar asta numai de ochii

lumii, ca să nu ajungă în cine știe ce instituție pentru copiii fără părinți, cum era ea de fapt. Apoi, tatăl ei, ca să-și mai spele din păcate, i-a cumpărat un apartament aproape de universitatea unde urma să studieze (casa bunicii era mult prea mare pentru o tânără singură) și-i trimitea lunar suficienți bani ca să se poată întreține. Ba chiar îi trimitea mai mulți bani decât i-ar fi trebuit, sperând probabil că așa ar putea compensa lipsa lui din viața fiicei sale. De atunci s-au văzut din ce în ce mai rar, dar Alessia era deja obișnuită cu ideea că nu era iubită și dorită, nu-l deranja nici ea prea mult, îl lăsa să-și trăiască viața departe, alături de cea pe care o alesese.

După terminarea facultății, i-a spus tatălui ei că nu trebuie să îi mai trimită bani, că se va descurca și singură. Moștenise vila bunicii, însă, cum nu-și permitea și nici nu-și dorea să întrețină o casă atât de mare, a vândut etajul superior, iar parterul l-a închiriat unei firme pentru o sumă suficient de mare încât să-i permită un trai mai mult decât îndestulat și să mai și pună bani frumoși deoparte. Însă nu-și găsea locul și pacea. Bucureștiul o sufoca și îi amintea de copilăria și adolescența lipsite de amintiri frumoase, de viața ei neîmplinită în care nu-și făcuse niciodată loc afecțiunea. Și mai ales de relația de iubire din care cu greu reușise să iasă. Pentru că, rămasă și fără bunica ei, și fără un sprijin real, nu doar material, din partea tatălui ei, Alessia, foarte tânără, se aruncase în prima iubire, cea din anii facultății, ca un sinucigaș hotărât să piară în marea furi-oasă, sperând că va găsi în relația cu un băiat ceea ce-i lipsise toată viața. Dar lucrurile nu funcționaseră deloc ca în basmele cu zâne sau ca în filmele romantice cu final fericit, așa că la un moment dat a ieșit din povestea aceea găunoasă care nu-i dăruia nimic din ceea ce-și dorea sufletul ei greu încercat.

Cum fostul iubit încă o hărțuia și o amenința în fel și chip, disperat să o convingă să se întoarcă la el, și cum nimic altceva nu o mai lega de orașul în care crescuse în singurătate,

Alessia a decis să se mute în Brașov. Pentru că Brașovul era orașul pe care-l adora, singurul oraș de care o legau amintiri frumoase din vremea când își petrecea vacanțele de iarnă sau de vară împreună cu părinții ei. Cum banii nu erau o problemă pentru ea, a găsit imediat și a cumpărat un apartament drăguț într-un bloc nou construit și s-a mutat din București fără să stea pe gânduri și fără niciun regret. Vedea în plecarea la Brașov șansa unei vieți noi, viața aceea pe care și-o dorea dintotdeauna. Nu s-a bazat pe banii pe care-i primea lunar din chiriile pentru parterul casei de la bunica și apartamentul din București și, după trei luni de când a luat viața de la capăt în Brașov, s-a angajat la o firmă de telefonie mobilă. Și așa a început să-și facă prieteni și să socializeze în orașul unde nu cunoștea pe nimeni. Tot acolo, la serviciu, l-a cunoscut pe Bogdan, managerul firmei, cu care a avut o relație de câteva luni, până când a aflat că este însurat. Când a descoperit minciuna din relația lor, bărbatul i-a spus că avea oricum de gând să divorțeze și a încercat să o convingă de sentimentele lui cu tot felul de promisiuni.

Însă Alessia, om cu gândire dreaptă, nu a putut trece peste toate înșelătoriile lui și peste rușinea că, fără vrerea ei, a avut rolul de amantă. Și nici bine nu i-a căzut că toți din firmă știau, dar ei nu i-a spus nimeni adevărul. Adevăr pe care l-a aflat din greșeală, într-o seară, când el a adormit și ea, ca să găsească niște răspunsuri la anumite semne de întrebare pe care le avea cu privire la comportamentul lui, i-a citit mesajele din telefon. Nu s-a iertat pentru naivitatea cu care a crezut în el și și-a promis că nu se va mai încrede ușor în bărbați. Și-a dat demisia a doua zi și a plecat mai departe pe drumul ei, sperând să lase în urmă încă o poveste de dragoste care s-a dovedit a fi doar un eșec și să-și continue viața poate în singurătate, dar cu siguranță onest, și nu în compania unor oameni lipsiți de onoare, fie ei bărbați sau colegi care-i ascuseseră adevărul.

Alessia era o femeie mai mult decât frumoasă, era splendidă. Înaltă, grațioasă, cu un păr blond închis lung și vălurit ca marea, cu ochi imenși de un albastru ireal, ca al florilor de nu-mă-uita, cu un corp de clepsidră prețioasă, fata avea ceva numai al ei care o făcea cu adevărat specială, astfel încât mereu fusese curtată de mulți bărbați; însă ea era nesigură și se temea că e doar ținta celor care o voiau pentru frumusețea fizică, nicidecum pentru calitățile ei sufletești și umane. Își dorea să fie iubită pentru cine era în adâncul sufletului ei, nu ca un premiu, iar ca să scape de toți cei care o curtau, le spunea că are un iubit plecat în străinătate. Și, în plus, ca o măsură suplimentară de protecție, a ales izolarea socială. Nu ieșea în oraș și avea puțini prieteni. Puțini, dar buni. Iar cea mai bună prietenă a ei devenise Selena, o femeie cu destui ani mai mare decât ea și pe care o cunoscuse la salonul de înfrumusețare pe care îl frecventau amândouă. A legat cu ea o prietenie foarte strânsă. Apropiată era și de Adela, vecina care locuia în apartamentul de vizavi și cu care obișnuia să mai bea câte o cafea atunci când soțul neprietenos al acesteia nu era acasă.

Cu o viață săracă în amintiri frumoase, Alessia avea sufletul încărcat cu greute și greu încercat de tot felul de spaime legate de bărbați. Iar relația virtuală cu Andrei, pe care îl cunoscuse pe Facebook, i-a distrus până și ultima fărâamă de încredere în ei și în ea însăși. Se convinsese că nu îi era dat să fie iubită. Și-atunci la ce îi mai folosea frumusețea care-i fusese dată?

Selena urca scările cu greu, încercând să nu lovească de trepte cele două sacoșe imense care i se păreau a fi din ce în ce mai grele. S-a oprit la un moment dat să se odihnească și a lăsat sacoșele jos. A auzit zgomotul unei uși care s-a deschis și s-a închis imediat, apoi pași coborând spre ea. Privind în sus spre etajele superioare, a văzut un bărbat coborând rapid treptele.

– Sărut mâna! Dați-mi voie să vă ajut, doamnă, i-a spus tânărul, apucând dintr-odată ambele sacoșe.

– Sunteți foarte amabil, mulțumesc! Merg la ultimul etaj, în cazul în care credeți că scăpați prea ușor, a spus Selena zâmbind vinovată, dar bărbatul a râs scurt, cu simpatie, pornind în pas vioi spre etajul patru, lăsând în urmă un iz de parfum proaspăt și foarte plăcut.

Când au ajuns la etajul patru, el s-a oprit să vadă la ce apartament avea să meargă Selena.

– Le puteți lăsa aici, mulțumesc foarte mult, i-a spus ea zâmbind și respirând ușor sacadat. Merg la vecina dumneavoastră, Alessia. O cunoașteți?

– Se poate, doamnă? Cum să vă las aici? Aștept să deschideți ușa, să vă ajut până la capăt.

Bărbatului îi bătea inima nebunește, dar nu din cauza efortului. Întâmplarea aceasta fericită avea să-l ajute, în sfârșit, să o vadă pentru prima dată pe femeia aceea pe care o adora și pentru care făcuse cele mai mari nebunii. Fără să ghicească nimic din zbuciumul și emoția bărbatului amabil și educat care-i sărise în ajutor, Selena a sunat la ușă, iar în scurt timp Alessia a deschis. De îndată ce a văzut-o, bărbatul a simțit că îi fuge pământul de sub picioare. Făcea eforturi disperate să nu-și trădeze emoțiile care pusese stăpânire pe el și, cu toate că era pentru prima oară când o vedea, o cunoștea mai bine decât oricine. „*Doamne, nu poate fi ea!* Nu are cum, *nu e fata din pozele pe care mi le-a arătat!*“, gândea el uimit, răvășit complet de frumusețea ei răpitoare.

Eduard era în stare de șoc, cu adevărat copleșit de frumusețea Alessiei, și se întreba dacă nu cumva se înșelase și dacă fata din fața ochilor lui era cu siguranță una și aceeași cu fata având înfățișare oarecare cu care el avea o minunată relație virtuală de aproape doi ani de zile. Nu pricepea și pace de ce o față splendidă s-ar ascunde după identitatea uneia cu un

chip obișnuit, banal, prea puțin atrăgător. Era peste puterea lui de înțelegere.

– Ah, bună ziua, bună ziua, a salutat Alessia cu naturalețe, privind oarecum cu uimire către bărbatul necunoscut care-i însoțea prietena.

– Vă mulțumesc mult încă o dată că m-ați ajutat! i-a spus Selena lui Eduard, care încă ținea sacoșele grele.

– Cu plăcere, abia a reușit el să șoptească, având ochii ațintiți asupra Alessiei, care zâmbea în prag și îl privea fără să înțeleagă cine e însoțitorul Selenei.

Cu greu s-a adunat și i-a întins o sacoșă Selenei și una Alessiei, de la care nu-și putea lua privirea. Între fata de care se îndrăgostise pe Facebook și cea pe care o avea în sfârșit, acum, în fața ochilor era o diferență ca de la cer la pământ. Alessia era perfectă, iar chipul ei angelic l-a intimidat peste măsură.

– Mulțumim pentru ajutor! Draga mea, domnul a fost foarte amabil și m-a ajutat cu bagajele, a mai spus Selena, care a observat că tânărul era tulburat de prezența Alessiei.

– Vă mulțumesc, domnule, i-a spus și Alessia, zâmbindu-i tânărului cu toată fața, lucru care l-a făcut să se fâstâcească și mai tare.

– Cu plăcere, oricând. Sărut mâinile, a mai spus el cu capul în pământ, apoi s-a întors brusc și a coborât scările în mare grabă, în timp ce Alessia închidea ușor ușa în urma lui.

– Ce vecini drăguți ai, draga mea! i-a spus Selena Alessiei, trântindu-se epuizată pe un scaun în bucătărie. Părea fermecat de tine.

– Zici? Eu nu-mi cunosc vecinii. Poate că tipul nici nu locuiește aici, că nu l-am mai văzut, a zis Alessia preocupată să scoată cumpărăturile din sacoșe.

De fapt, Alessia îl cunoștea foarte bine pe Eduard, doar că nu știa că el era... Andrei, bărbatul de care fusese atât de îndrăgostită și pe care acum îl ura cu toată ființa ei.

 Alessia și Eduard s-au cunoscut din întâmplare pe un site de socializare foarte la modă și unde toată lumea își făcuse câte un cont. Mai exact, pe Facebook. Lumea aceea virtuală, parte importantă a lumii moderne, constituia un refugiu atât pentru ea, cât și pentru el, mai ales că erau într-un fel asemănători, pentru că și ea, și el aveau o mie de complexe, de prejudecăți și de temeri care-i determinau să stea mai mult izolați de lumea reală, cea în care fuseseră răniți și de care încercau să se țină cât mai departe. Dar cum în lumea virtuală oamenii împrumută ce identități și ce personalități vor, pentru că astfel se simt protejați, așa au făcut și Alessia și Eduard. Ea și-a creat un profil fals, cu un nume ales la întâmplare și mai ales cu câteva poze în care apărea o fostă colegă de facultate de-a ei, mutată în Islanda. Știa că acea colegă nu și-ar fi creat niciodată un profil pe un site de socializare cu care să o poată da de gol și, la o adică, i-ar fi mărturisit acesteia adevărul, i-ar fi spus ce-a determinat-o să recurgă la acest lucru.

A deschis acel cont ca să piardă vremea în lumea virtuală, acolo unde se simțea la adăpost, în siguranță, ferită de experiențele dezamăgitoare de care era sătulă. Trecutul ei cu amintiri nu întotdeauna foarte plăcute o speriasă suficient de tare încât să nu-și mai dorească prea curând relații de niciun fel. Era convinsă că bărbații sunt superficiali, că toți își doresc aceleași prostii fără de profunzime: sex și femei frumoase cu care să defileze ca și cum ar fi niște trofee, nu ființe omenești cu dureri, bucurii, visuri de împlinit și speranțe. Și mai era convinsă și că frumusețea i-a adus numai neazuri, invidii și relații superficiale care i-au irosit timp prețios, așa că a decis să își creeze o altă identitate cu care să se simtă în siguranță, ferită de probleme și complicații, și să aibă parte în același timp și de socializarea aceea atât de necesară unui om singur, așa cum era ea.

La scurt timp după ce și-a creat acel profil, l-a cunoscut pe Eduard, care pe acel site de socializare avea un alt nume:

Andrei. În vreme ce Alessia își dorea să fie percepută ca fiind o fată simplă și banală, nu foarte frumoasă, Eduard avea complexe diferite. În timp ce ea își considera frumusețea ca fiind un grav handicap, Eduard avea un defect fizic de care se rușina în viața reală și care îl traumatizase și-l făcuse să se închidă în el. Un incendiu a cărui victimă fusese în copilărie îl lăsase cu o cicatrice sub obrazul stâng, pe jumătate din suprafața gâtului, dar și pe brațul stâng. Cu toate că făcuse câteva operații de reconstrucție a zonelor afectate de arsuri, Eduard încă își privea cicatricea ca pe un handicap și o monstruoziitate, dezvoltând un complex de inferioritate care l-a ținut izolat de lume încă din copilărie, făcându-l să fugă de copiii care îl ridiculizau și-l atacau verbal cu diferite ocazii. Fără prieteni și activități extrașcolare de grup, Eduard și-a găsit refugiul în studiu, citind enorm și învățând, și a ajuns astfel să fie unul dintre cei mai apreciați ingineri IT din țară, vânat de cele mai prestigioase firme. La nici 27 de ani, Eduard avea acum propria firmă de IT, din care câștiga mai mult decât foarte bine. A avut șansa să i se propună asocierea cu o firmă elvețiană, iar afacerea lui era într-o continuă dezvoltare.

Fiind un om cunoscut și respectat, în mintea lui se fixase ideea că nu se putea expune pe site-urile de socializare. Și-a creat un profil fals, cu o poză a unui necunoscut găsită pe internet, astfel încât nici puținii lui prieteni, nici angajații și nici partenerii de afaceri să nu poată face legătura între acel profil al unui Andrei oarecare și el. Mai ales că pe Eduard nu-l complexa numai cicatricea din cauza căreia se considera un monstru, ci trăia cu impresia că lumea din jur nu-l aprecia pentru ceea ce înseamnă el ca om și că toți aveau interese ascunse. Având bani și relații în lumea bună, se considera o oportunitate pentru profitori, iar din cauza acelei cicatrici care-l făcea să fie convins că este un bărbat respingător, credea că nicio femeie nu l-ar putea iubi și că acelea care-i acordau